

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 339.

Anden Session.

89de Møde.

Torsdagen den 13de Februar.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren (fortsat): Jeg skal derefter tillade mig at vende mig til de andre 2 Afsnit af Lovudkastet. Af disse gaaer det første ud paa, at Armeen, for ikke at lide noget pludseligt Tab af Stambeste, af det samlede Hartkorn skal erholde det samme Antal Stambeste, som den hidtil har havt ifølge visse særligt forpligtende Grunde, alt ifølge en Organisation og i Samklang med Bestemmelser, der i alt Væsentligt ville findes at stemme overens med de Enkeltheder, som bleve vedtagne under Sagens tidligere Behandling, og hvorved jeg altsaa ikke for Tiden skal opholde mig. Kun skal jeg tilføie, at disse Bestemmelser nu ere ikke saa lidet mere gunstige for Hartkornbesidderne, end de tidligere vare, og at der altsaa er saa meget mindre Grund til at være Betænkelighed ved at gaae ind paa dette Afsnit af Loven, idet det kun er en Naturalbyrde, som kommer til at paahvile Hartkornet, og hvorfor, i det Væsentlige, faaes fuld Erstatning af Statskassen.

Jeg kommer nu til det sidste Afsnit, som kun omfatter en midlertidig Foranstaltning, sigtende til at skaffe Underhold for indtil et ligesaa stort Antal Heste, som Stambestene skulle udgjøre. Der er derved seet hen til det overmaade store Antal Heste, Hæren for Tiden er i Besiddelse af, og til at denne Maade at skaffe Underhold paa vistnok vil være den billigste, hvorpaa Underhold kan forskaffes, og at det saaledes vil lettes at beholde disse Heste. Ved at afhænde dem pludselig vil man paa flere Maader foranledige Skade; man vil trykke Prisen paa Heste ned ved et pludselig, forceret Salg af et overordentlig

stort Antal, og man vil tabe disse Heste for en rimelig meget lav Pris, medens man, hvis Conjunctionerne atter skulde forandre sig, hvis man skulde faae Brug for dem, maaskee neppe engang vilde finde dem heri Landet; de vilde da maaskee være paa andre Steder, hvor der netop var blevet gjort et Brug af dem, som man da vilde have Grund til at beklage. Den almindelige Klogskab synes altsaa at byde, at man ikke overiler sig med Realisationen af Hærens Heste, men søger endnu nogen Tid at beholde et vist Antal af dem, som kan staae til fremtidig Disposition, og det er derfor, troer jeg, at der fra Krigsbestyrelsens Side endogsaa lægges Vægt paa Lovens 3die Afsnit, som iøvrigt er affattet saaledes, at det ikke kan paaføre de vedkommende Districter nogen egentlig vedblivende Udgift, idet de erholde et passende Bederlag for den Naturalydelse, som de skulle præstere. — Jeg troer saaledes, at alle Lovens forskellige Afsnit have Retfærdighed, Willighed og Hensigtsmæssighed for sig, og haaber, at de ville finde Thingets Bifald.

Tscherning: Jeg haaber, at det skal lykkes mig at vise, at af de 2 Afsnit i det Mindste er det ene ikke retfærdigt, og det andet ikke hensigtsmæssigt; det tredje vil det være simplere at komme til Rette om. — Det er en vanskeligt Sag at maatte give sig i Kast med en Lov, som allerede har passeret sit første Stadium (Ja). Ja, det er vanskeligt, men det havde været godt, om man havde lagt Mærke til, at denne Lov er forkastet her forrige Aar, at det i en væsentlig Grad er en finansiel Lov, og at den derfor vel kunde træve at blive forhandlet her først. Jeg har aldrig hørt, og troer, at i Almindelighed har det ikke været hørt, at nogen Minister har gjort sig den Flid for at faae Anledning til